

AANHOUDEND GEBED EN DANKZEGGING

Preek over Efeze 1: 15, 16

door

THOMAS GOODWIN

Vertaald door J. H. den Boer te Putten

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2007

AANHOUDEND GEBED EN DANKZEGGING

„Daarom ook ik, gehoord hebbende het geloof in de Heere Jezus, dat onder u is en de liefde tot al de heiligen, houde niet op voor u te danken, gedenkende uwer in mijn gebeden”.

Efeze 1 : 15, 16.

De apostel heeft van vers 3 tot 11 de oorzaken der zaligheid en de oorsprong en grondweldaden der verkiezing, der voorverordining, der verlossing en der roeping enz. aangewezen. Vanaf vers 11 tot vers 15 past hij dit toe, zowel aan de Joden, tot wie hij ook behoorde: „In Wie wij een erfdeel geworden zijn” - als aan de heidenen, hier de Efeziërs: „In Wien ook gij zijt.”

Bij vers 15 begint hij zijn bijzondere genegenheid tot hen, die zo door God bewelddadigd zijn, uit te drukken en hij wekt deze Efeziërs op:

1e. Om God te danken voor Zijn weldaden.

2e. Om op te wassen in de genade.

Hij wekt ze niet rechtstreeks op en zegt niet: „Houdt gij niet op te danken en bidt gij”, maar hij doet meer, hij stelt zichzelf ten voorbeeld: „Daarom ook ik houde niet op voor u te danken, gedenkende uwer in mijn gebeden.” Dit moet hun hart wel raken.

Als Paulus, die slechts een toeschouwer is, zozeer de grootheid van Gods zegeningen aan ons geschonken gevoelt, dat hij niet ophoudt voor ons te danken en uit liefde tot God en onze zielen bidt, dat wij de zaken mogen kennen en in die kennis mogen toenemen (vers 17 v.v.), hoeveel te meer behoren wij dit dan zelf te doen.

Als ik, zegt Paulus, zelfs of ook ik, God voor u dankzeg en voor u bidt, hoeveel te meer behoort gij dat dan te doen!

In onze tekstverzen zijn drie dingen genoemd:

1e. Wat Paulus voor hen deed:

a. *Hij houdt niet op voor hen te danken,*

b. *Hij gedenkt hunner steeds in zijn gebeden.*

2e. De aanleiding daartoe: Hij heeft gehoord van:

a. *Hun geloof in Christus,*

b. *Hun liefde tot al de heiligen.*

3e. De zaken, waarover hij dankzegt: Om welke oorzaak, of: Daarom! Dit woord wijst op al die weldaden die hij tevoren heeft opgesomd.

Verklaring van de woorden:

Daarom. Eng. vert.: Waaron, of, om welke oorzaak.

Dit woord wijst de oorzaak van zijn dankzegging aan. U vindt hetzelfde in Kol. 1 : 3—4: „Wij danken de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, altijd voor u biddende, alzo wij van uw geloof in Christus gehoord hebben en van de liefde, die gij hebt tot al de heiligen.” Hun geloof en liefde bewezen dat zij in al die weldaden deelden.

Dit woord ziet ook op al die weldaden, die God hun geschonken heeft, dit „daarom“ vat ze alle samen. Als ik overweeg, zegt Paulus, hoe God u uitverkoren heeft, verordineerd heeft, u verlost heeft door het bloed van Zijn Zoon, u geloof geschonken heeft, u verzegeld heeft met de Heilige Geest, welke Geest het onderpand van uw erfenis is, „om deze oorzaak“, zegt hij, „gehoord hebbende van uw geloof en liefde houdt niet op voor u te danken.“

Paulus is gewoon die dankzegging ook in andere brieven uit te spreken, maar daar staat ze in het begin en geheel op zichzelf. Maar hier spreekt hij ze midden in zijn verhandeling uit, na een breedvoerige, nauwkeurige, leerstellige opsomming van de grote weldaden, die zij in Christus hebben en tevens, na ze op de Efeziërs toegepast te hebben, door hun persoonlijk aandeel in die weldaden aan te wijzen. Zo houdt het dus verband met al wat voorafgaat en met al die genoemde weldaden.

Verder ziet dit woord op de onmiddellijk voorafgaande woorden: „tot prijs Zijner heerlijkheid,“ vers 14.

Paulus zegt: God bedoelde in al de weldaden van onze verlossing, dat Hij daardoor verheerlijkt zou worden, daarom dank ik God voor u en geef Hem de prijs Zijner heerlijkheid.

God wil Zijn doel niet verliezen.

Opmerking: Als de ziel de uitnemendheid van Gods weldaden jegens haar overdenkt, als ze die geheel overziet, zoals hier de apostel ze beschrijft, en haar aandeel in die weldaden met toepassing op zichzelf bewust is, zoals de apostel van de Efeziërs getuigt en als ze bedenkt, dat het doel van al die weldaden is tot prijs Zijner heerlijkheid — dan wordt ze opgewekt God daarvoor dank te zeggen.

Leer dan op deze wijze uw hart op te wekken tot dankbaarheid aan God. Zie op al Zijn weldaden in Christus aan u geschonken, zoek uw aandeel daaraan te kennen en overweeg dan, dat God dit alles niet alleen voor uw zaligheid heeft verordineerd, maar ook en vooral tot prijs Zijner heerlijkheid. Als dit alles door een nieuwe oefening des geloofs grondiger gekend wordt, zal dat uw hart ook telkens weer vervullen met dankbaarheid jegens God.

Daarom ik.

Laat ons een weinig op de genade van Paulus letten, omdat onze harten door dat voorbeeld verlevendigd mogen worden. Ik acht, dat hij, behalve Christus, het grootste voorbeeld van genade was, dat ooit op aarde gevonden werd. Zie nu hoe zijn hart vol dankbaarheid jegens God was voor de verlossing van de zielen van anderen en ook hoe het vol verlangen was anderen te verlossen, 2 Thess. 2 : 13: „Wij zijn schuldig altijd God te danken over u, broeders, die van de Heere bemind zijt, dat u God van den beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes en geloof der waarheid.“

Het werd niet aan zijn vrijheid overgelaten. Paulus was het schuldig, was ertoe geroepen. Hij doet het niet zozeer, omdat hij het middel tot hun bekering geweest is, maar hij spreekt tot hen als hun broeder, als een lid van hetzelfde lichaam. Daarom noemt hij ze broeders. De grond daarvoor is, dat ook zij van God bemind en verkoren zijn.

Hier nu vindt U veel van de gemeenschap der heiligen. Dit is engelengenade, die zich ook verblijden over de bekering van zondaars en dit zal ook in de hemel een groot deel van ons werk zijn om God te danken, dat Hij de Zijnen verkoren en zalig gemaakt heeft. Dit zal veel van de zaligheid des hemels uitmaken, dat elke heilige zich verheugen zal zowel in de zaligheid van allen en een iegelijk, als in zijn eigen

zaligheid. Dit zal zijn gelijk de weerkaatsing van zeer veel spiegels, die zo geplaatst zijn, dat elke spiegel zijn eigen beeld weerkaatst in een andere spiegel.

Om tot Paulus terug te keren. In 1 Thess. 3 : 9 is hij zo diep bewogen, dat hij niet weet, hoe hij zijn dank aan God moet uitdrukken: „Want wat dankzegging kunnen wij Gode tot vergelding wedergeven voor u, vanwege al de blijdschap, waarmee wij ons om uwentwil verblijden voor onze God?" Hij zegt dit, toen hij van hun geloof gehoord had, vers 5, 6. Broeders, dit is de zaligheid van een Christen en van een heilig hart, als het zeer geestelijk gemaakt is, namelijk zich te verheugen in alles wat God verheerlijkt.

Dit vervulde Paulus' hart zozeer, dat hij daarom in al zijn verdrukking en nood vertroost is geworden door hun geloof, vers 7. O, broeders, waar is de geest van Paulus? Daarom ook ik – of, *zie ik*. Ik, die een toeschouwer ben, dank God door de genade van Christus voor u, des te meer behoort U dat zelf te doen.

Opmerking: Het behoort een zeer sterke beweegreden te zijn voor iemand om zijn eigen zaligheid te zoeken, als hij ziet, hoe een ander zich daarvoor om hem bekommert.

Gij, die een onbekeerd kind of een onbekeerde dienstknecht zijt, gij kunt misschien opmerken, dat uw ouders of uw meester u tot God zien te brengen om uw ziel te redden. Doen zij dit en zult gij dan niet veel meer die weg inslaan? Behoort u dit niet te raken? Paulus zegt, Fil. 2 : 12: Werkt uws zelfs zaligheid. De nadruk ligt op „uws zelfs". Wij, apostelen, zijn daarin voor u bezig, hoeveel te meer wordt gij geroepen uw eigen zaligheid te werken.

Gehoord hebbende; of „nadat ik gehoord heb van uw geloof in de Heere Jezus Christus". In Hand. 21 lezen we, dat Paulus het middel tot hun bekering is geweest en dat hij dus een ooggetuige van hun geloof en liefde in hun eerste bekering was.

Als Paulus nu ooggetuige van hun bekering geweest is, waarom zegt hij dan in onze tekst: „ik, gehoord hebbende" alsof hij het alleen maar van horen zeggen heeft?

Dit wijst ons twee zaken aan.

1ste. Een verdere uitnemende genade en weldadige praktijk van deze apostel jegens de heiligen, vooral jegens hen, voor wie hij het middel tot bekering was geweest. De apostelen, vooral ook Paulus, werden telkens naar andere plaatsen geroepen. Zo had Paulus de Efeziërs na hun eerste bekering moeten verlaten. Echter verlangde zijn hart zeer naar hen en was hij er zeer begerig en belangstellend naar te mogen horen van hun wasdom in die genade. Zo leert U ook in 1 Thess. 3:5: „Daarom ook deze begeerte niet langer kunnende verdragen, heb ik hem (Timotheüs) gezonden om uw geloof te verstaan." Merk op zijn genegenheid: hij kon het niet uithouden, hij had geen rust. Daarom zegt hij in vers 6: „Als Timotheüs nu van ulieden tot ons gekomen was en ons de goede boodschap gebracht had van uw geloof en liefde (vers 7) zo zijn we daarom, broeders, over u in al onze verdrukking en nood vertroost geworden door uw geloof." En in vers 9: Wat dankzegging kunnen wij Gode tot vergelding wedergeven voor u?

Als Paulus hoorde, dat de gelovigen in genade toenamen, hield hem dat in het leven, vers 8: Want nu leven wij, indien gij vast staat in de Heere. Zo was de voorspoed in genade van anderen een troostvol tegenwicht voor zijn verdrukkingen.

2°. Hieruit blijkt, dat niet alleen het werk der bekering in anderen, maar ook hun wasdom in geloof en liefde een oorzaak van dankzegging tot God is, want die wasdom

is een bewijs van de waarheid der eerste bekering. Anders blijkt dat die bekering niet gezond is. Bovendien wordt God door die wasdom zeer verheerlijkt.

Van uw geloof in de Heere Jezus Christus en de liefde tot al de heiligen.

a. U vindt bijna dezelfde woorden in de brief van de Colossenzen 1 : 4, 5 en die aan Filémon, dus aan één persoon, vers 5. U ziet, dat hij geloof en liefde als twee uitmuntende genadegaven met elkaar verbindt. Ze zijn dan ook de hoofdsom van het evangeliegebod, 1 Joh. 3 : 23: „Dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de Naam van Zijn Zoon Jezus Christus en elkander liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft. Ze vormen ook het gehele werk der bekering, 1 Tim. 1 : 14: Doch de genade onzes Heeren is zeer overvloedig geweest, met geloof en liefde, zegt Paulus van zijn eigen bekering. Hij brengt die samen in deze twee.

b. U ziet, dat het geloof voorgaat. Het geloof werkt door de liefde en het is liefde uit een ongeveinsd geloof, 1 Tim. 1:5: Het geloof brengt de liefde Gods in het hart, het geloof doet het hart op de liefde Gods steunen en die liefde najagen. Dit nu verwekt ook liefde tot al de heiligen. Het geloof in Christus is de oorsprong van die liefde.

„In onze Heere Jezus Christus. Christus is het Voorwerp des geloofs. Het rechtvaardigend geloof ziet op Christus als zijn eigenlijke Voorwerp. Zo drukt de Heilige Schrift het gewoonlijk uit: „Door 'het geloof in Mij', Hand. 26 : 18. Wij geloven in God door Christus, opdat door Hem ons geloof en hoop op God zou zijn, 1 Petrus 1 : 21.

En dat geloof rust niet alleen op de Persoon van Christus op Zichzelf beschouwd, maar op Christus als *Jezus*, daarom staat er „geloof in onze Heere Jezus". Het is dus het geloof in Christus als Zaligmaker, want als zodanig is Hij alleen het gepaste Voorwerp voor het geloof van een zondaar. Christus in Zijn persoonlijke uitnemendheden is eerder het Voorwerp der liefde dan van het geloof. Maar als Zaligmaker, die de goddeloze rechtvaardigt, is Hij het Voorwerp van het rechtvaardigend geloof.

Onder „geloof" verstaat de apostel hier niet alleen het werk des geloofs, maar ook de standvastigheid, de volharding in het geloof. Hij spreekt niet van hun geloof in hun eerste bekering, want toen was Paulus zelf bij hen en was een getuige daarvan, maar hij spreekt van de voortgang van hun geloof, waarvan hij gehoord had. Zo deed hij ook tot de Thessalonicensen.

In het eerste hoofdstuk zegt hij, dat ze geloofden en hij was het middel daartoe, bij hen zijnde, maar later zendt hij Timotheüs tot hen en hoort van hun geloof en wél van hun volharding daarin.

Uw geloof.

Er staat eigenlijk het geloof, dat onder u is. Dit duidt de uitnemendheid, de roem van hun geloof aan. Het geloof in Christus was onder hen, leefde in hen als de grootste en voornaamste oefening en zaak aangaande de verlossing. Niet alleen was het de belijdenis van de leer des geloofs, maar het werk des geloofs en dit was onder hen zo algemeen en gewoon, dat het openbaar en bekend werd.

Zo schreef Paulus ook aan de Romeinen, 1:8: „Uw geloof, dat verkondigd wordt in de gehele wereld."

Sommigen denken, dat Paulus hier niet zegt: „het geloof, dat in u is", maar: „het geloof, dat onder u is", omdat hij denkt, dat niet allen ware gelovigen waren.

Anderen, dat hij alleen van een uitwendige belijdenis van het geloof spreekt, omdat er in de kerk valse belijders kunnen zijn en ook zijn.

Hierop antwoord ik:

1e. In andere brieven spreekt Paulus van allen en een iegelijk, die ware genade hebben. Zo in Filipp. 1 : 7: „Gelijk het bij mij recht is, dat ik van u allen dit gevoel." Ook spreekt hij tot hen niet van een uitwendige belijdenis van het geloof, maar hij zegt in vers 6: „Vertrouwende dit, dat Hij die een goed werk in u begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus." Zo ook in 2 Thess. 1 : 3, waar hij zegt, dat hun geloof zeer wast en de liefde eens iegelijken van hen allen jegens elkander overvloedig werd.

2e. Als Paulus bedoelt, dat niet allen ware gelovigen zijn, dan drukt Paulus zich in onze tekst zo behoedzaam uit, omdat hij door de geest der profetie speciaal voor de kerk van Efeze de waarschuwing gaf, dat er na zijn vertrek zware wolven tot hen inkomen zouden, die de kudde niet zouden sparen.

3e. Zou iemand van deze uitleg gebruik willen maken om als regel te stellen, dat men iemand niet tot de kerk moet toelaten door een beoordeling van hun heiligheid, maar alleen afgaande op een uitwendige belijdenis, let er dan op, dat Paulus in onze tekst spreekt van het geloof onder de Efeziërs, dat als vrucht liefde tot al de heiligen openbaarde. Maar als mensen vijanden van de ware gelovigen zijn, hen haten, laat ze dan belijden, wat ze willen, ze missen echter dat geloof, waarvan de apostelen merktekenen gaven, waardoor anderen erover konden oordelen. Als mensen een geest openbaren, die tegengesteld is aan de kracht der godzaligheid, dan wijs ik op I Joh. 3 : 17 en vraag ook: Hoe blijft de liefde Gods in hen? Werkelijk, wil Johannes zeggen, ik weet het niet. Al de liefde, die in Johannes' hart woont, kan dat niet aanvaarden.

Ook is het getuigenis van Paulus aangaande de Efeziërs, Filippensen en anderen, niet een oordelen uit de liefde, die zich grondt op een uitwendige belijdenis en een onbesproken wandel. Calvijn merkt bij onze tekst zeer terecht op, dat Paulus daar God dank zegt voor hun geloof niet uit een oordeel der liefde, maar uit een vaste overtuiging van de waarheid van hun geloof. Paulus dankzegt God hier voor hetgeen positief en werkelijk is, namelijk voor hun geloof in Christus en liefde tot al de heiligen.

En liefde tot al de heiligen.

U ziet, dat hij niet de liefde tot God noemt. Waarom niet? Als er liefde is tot al de heiligen, als heiligen, dan is het onomstotelijk zeker, dat ze ook God liefhebben, I Joh. 5:1: „Een iegelijk, die liefheeft Degene, die geboren heeft, die heeft ook lief degene, die uit Hem geboren is."

Dezelfde Johannes heeft in Hoofdstuk 5 : 20 ook het tegendeel gezegd: Indien iemand zegt: Ik heb God lief en hij haat zijn broeder, die is een leugenaar, want die zijn broeder niet lief heeft, die hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, die hij niet gezien heeft? Dit betekent: Als de mensen hen niet liefhebben in wie zij het beeld Gods zien, dan is het zeker, dat zij God zelf niet liefhebben, die zij niet zien en omgekeerd, als zij dat beeld Gods in anderen liefhebben, dan hebben zij God zeker lief. Als de ogen der mensen het licht van een kaars niet kunnen verdragen, zal ik nooit geloven, dat zij het licht van de zon zullen kunnen verdragen.

De apostel noemt niet de liefde tot elk mens, hoewel we die ook behoren te hebben, maar de liefde tot de heiligen. Wij behoren onze naaste lief te hebben, maar dat wordt hier niet genoemd als een teken van hun belang in Christus. Er is nog vaak in de natuur van de mens een menselijk gevoel om zijn naaste lief te hebben; maar in de tekst wordt de liefde tot de heiligen, als heiligen, bedoeld.

Onze Zaligmaker onderscheidt dit zeer nauwkeurig: Die een profeet ontvangt in de naam eens profeten, zal het loon eens profeten ontvangen en die een rechtvaardige

ontvangt in de naam eens rechtvaardigen, zal het loon eens rechtvaardigen ontvangen. Met nog meer nadruk staat in Markus: 9 : 41: “Zo wie u een beker koud water te drinken zal geven in Mijn naam (d.w.z. omdat gij van Christus zijt), voorwaar Ik zeg u, hij zal zijn loon geenszins verliezen.”

Opmerking: Broeders, merk op, dat een waar kind van God, in wie Zijn beeld gezien wordt, onze hoogste liefde waard is, meer dan iets anders op aarde. Zo deed Christus. Zijn oog, Zijn goedheid, was op de heiligen „die op de aarde zijn”. Op de heiligen, die uitnemend in Zijn ogen zijn. Ja, zelfs toen ze nog geen heiligen waren, waren zij kostelijk in Zijn ogen, omdat Zijn Vader ze heeft liefgehad, Jes. 43 : 4.

Het is vreemd, hoe de mensen in hun gesprekken een heilige, die overigens alle uitwendige uitnemendheid mist, dus een onedele is, geringschatten.

Zij erkennen wel, dat hij een heilig mens is, maar in andere opzichten zullen ze hem verachten. Ze zeggen: Hij is een heilig man, maar hij is zwak, gering, onaanzienlijk enz. Maar is hij een heilige? En zal hij dan vanwege zijn gebreken en zwakheden, die in hem overgebleven zijn, door u veracht worden in vergelijking met uitnemender, voornamer goddeloze mensen? Heeft Christus hem niet liefgehad, hem niet gekocht en verlost? Ja toch?

Tot al de heiligen.

Deze algemene liefde tot al de heiligen, die het zekere bewijs van een waar geloof is, volgt uit hetgeen in Matth. 10 : 41 en Markus 9 : 41 genoemd wordt. Want als iemand een rechtvaardige liefheeft, omdat deze rechtvaardig is of omdat deze van Christus is, zal hij alle heiligen en rechtvaardigen liefhebben en ook allen die van Christus zijn, liefhebben. Hij zal het ganse geslacht der kinderen Gods, in wie hij het beeld Gods ziet en op wie God Zijn liefde richt, liefhebben, hoe gebrekkig ze ook overigens mogen zijn.

Hier vindt u dan inderdaad een toetssteen der genade: Liefde tot alle soort heiligen. Er zijn heiligen, die lastig zijn, er zijn knorrige heiligen en heerszuchtige heiligen, enz. Zij kunnen zeer veel verdorvenheid in hun omgang met mensen openbaren, nochtans niettegenstaande hun gebreken behoren we hen lief te hebben enkel en alleen, omdat en indien zij heiligen, dus Christus' eigendom zijn.

In een gezin heeft een gezonde broer zijn gebochelde broer of zijn kreupele broer of een zwakkere broer even, ja soms meer lief dan zijn broers, die deze gebreken niet hebben. Dat komt, omdat ze broers van elkaar zijn en terwille van hun ouders, die ook hen allen liefhebben. Rijke heiligen en arme heiligen, begaafde heiligen en eenvoudige heiligen, of zoals de Heilige Geest het in Openb. 19 : 5 uitdrukt: „Al Gods dienstknechten en zij, die Hem vrezen, beiden klein en groot”, men behoort ze allen lief te hebben.

Of ze veel heiligheid openbaren, of weinig heiligheid, heb ze allen lief, want God in Christus heeft ze lief. Een uitnemende beweegreden heeft de apostel als hij hierin Christus tot voorbeeld stelt. Rom. 15 : 1: “Maar wij, die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden der onsterken te dragen en niet onszelf te behagen”, want, vers 3: “Ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd.” Er zijn heiligen, die gebreken, vaak grote gebreken hebben. In Rom. 14 geeft hij daarvan voorbeelden. Door heel dat hoofdstuk spreekt hij over verschillen, die er bestonden. Daarom geeft hij deze vermaning: De één gelooft wel, dat men alles eten mag - de ander (die nog niet geheel vrij is van de Joodse ceremoniën) eet liever moeskruiden.

Deze tegengestelde meningen gaven een verschil in handel en wandel. Maar, zegt Paulus, “de sterken zijn schuldig de zwakheden der onsterken te dragen,” omdat ook zij heiligen zijn. In vers 3 noemt hij er, die alle anderen, die met hen verschilden,

lichtvaardig veroordeelden, vandaar: Die daar eet, verachte hem niet, die niet eet. Ook die niet eet, oordele hem niet, die daar eet. Waarom niet? „Want God heeft (ook) hem aangenomen." Het woord oordelen, daar gebruikt, betekent: iemand zo verachten, dat men hem niet telt, hem een nul noemt. Hetzelfde woord wordt in Lukas 23 : 11 gebruikt: „En Herodes met zijn krijgslieden Hem veracht hebbende".

De apostel nu bestraft deze onverdraagzaamheid onder elkander. Hij beveelt, dat ze elkanders zwakheden dragen, zoals lastdragers hun lasten dragen. Wij behoren hun grootste gebreken, voor zover zij broeders zijn, te dragen. Dit bedoelt hij ook in Gal. 6 : 2 met de woorden: „Draagt elkanders lasten." Wat hij in Rom. 15 : 1 zwakheden noemt, noemt hij hier lasten. Dit woord „dragen" wijst ook aan, hoe dit geschieden moet. Lastdragen was in die tijd een slecht en weerzinwekkend beroep, ook omdat het de grootste inspanning van spieren en ledematen vereiste. Een gezelschap mensen, die een eenheid vormen en voor hetzelfde doel samen reizen, heeft er belang bij, dat ze elkander steunen en helpen. Is er een onder hen, die gebrekkig is of een te zware last draagt en daarom achteraan komt sukkelen of dreigt te bezwijken, dan zullen de anderen hem helpen, met hem meedragen of de last van hem afnemen.

In Rom. 15 : 1 volgt: „en niet onszelf behagen". Als een mens eigenlievend is, zal hij dat dragen van een anders lasten ergerlijk vinden. Het „Ik" heeft alleen plezier met zichzelf, met zijn eigen meningen. Het beroemt zich op eigen wijsheid en verstand, kan geen tegenspraak van anderen verdragen, let niet op het welzijn van anderen. Nog minder wil het de gebreken van anderen verdragen of anderen daarvan genezen. Integendeel dat „ik" probeert een ander om zijn gebreken te ontmoedigen en neer te slaan.

Om al zijn vermaningen kracht bij te zetten, wijst de apostel op de gesteldheid en het voorbeeld van Christus, vers 3: „Want ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd." Nooit was er iemand zo zwaar beladen en zo neergedrukt door de lasten van anderen dan Christus met die van hen, met wie Hij wandelde. Toen Hij in de menselijke natuur in de wereld kwam, moest Hij allen, die God voor Hem verkoren had, aanvaarden. En wat voor onaangename en ongepaste metgezellen waren ze niet voor Hem.

Allereerst zijn ouders. Hoe gering waren ze niet en hoe weinig begrepen ze Hem. Hij had hen kunnen onderwijzen in plaats van zij Hem. Immers op twaalfjarige leeftijd deed Hij de Joodse geleerden verbaasd staan over zijn vragen en antwoorden. Toch bleef Hij zijn ouders gehoorzaam. Dan Zijn discipelen. Hun geestesgesteldheid was tegengesteld aan die van Hem. Tegen twee van hen zegt Hij: „Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt." Ze wilden onmiddellijk vuur van de hemel doen nederdalen om hun ijver en wraakzucht te bevredigen aan hen, die hun Meester de herberg weigerden. Hij was volkomen van een andere geest. Hij was zachtmoedig, zij waren driftig en hardvochtig. Toch had Hij ze lief en verdraagt ze.

Ja, zelfs was één van deze vurige zonen des donders één van Zijn meest geliefde discipelen, die vaak aan Zijn borst lag. Hoe stoutmoedig en brutaal was ook Petrus tegen Hem, zodat Hij eens ronduit tegen hem riep: „Ga achter Mij, satan." Toch heeft Hij ook Petrus lief en sterft voor hem. In één woord, hoe bitter klaagde Hij eens over al Zijn discipelen, Matth. 17 : 17: „O, ongelovig en verkeerd geslacht, hoe lang zal Ik nog met ulieden zijn, hoe lang zal Ik u nog verdragen? Hij had zo veel en zo lang in hen verdragen, dat Hij tenslotte spreekt als iemand, die eronder dreigt te bezwijken.

Nu, zou er ooit iemand gevonden kunnen worden, die zo genoodzaakt werd om die lasten te dragen? De Wijsheid moet met de dwaasheid omgaan, volmaakte Heiligheid met de zonde en de onreinheid, de Waarheid met dwalingen en vergissingen. Hoe moeilijk waren de tegenwerkingen en de wrevel, zelfs van Zijn verwanten, voor Hem.

Hij had in de hemel heel wat beter en gepaster gezelschap. Toch verdroeg Christus dit alles met een eindeloos geduld en had hen daarom geen greintje minder lief.

Ondanks dit alles stierf Hij voor hen en stervende, droeg Hij hun en onze zonden, 1 Petrus 2 : 24. Zijn lijden, dat Hij daar voor onderging, was oneindig zwaarder, toen God al onze ongerechtigheden op Hem deed aanlopen, dan het lijden, dat onze broeders ons kunnen aandoen. Zijn rechtvaardige ziel werd aanhoudend gekweld, als Hij zag en hoorde hetgeen strijdende was met Zijn volmaakte heiligheid.

En nu Hij in de hemel is, gaat Hij nóg om met Zijn heiligen op aarde, hoe dwars en verkeerd zij zich ook vaak tegen God en elkaar gedragen. Hij behandelt ze vriendelijk en houdt zulk een gemeenschap met hen, dat ze allen goed van Hem spreken.

„Nu dan," wil de apostel zeggen, „volg het voorbeeld van uw Heere en Meester."

Daarom voegt hij er in Rom. 5 vers 5 dit gebed bij: „Doch de God der lijdzaamheid en der vertroosting geve u. dat gij eensgezind zijt onder elkander naar Jezus Christus". Hij noemt die deugden in God, die ook zij behoorden te beoefenen jegens elkaar, ook al waren er verschillen.

Hij bidt tot God als de God der lijdzaamheid, dat Hij u geve de genade der lijdzaamheid jegens hen, die met u van mening verschillen. Hoe is Hij niet een God der lijdzaamheid jegens uzelf! Hij verdraagt u, die in oneindig veel meer dingen van Hem verschilt dan gij van uw broeders. Ook vraagt Hij, of God een God der vertroosting voor u moge zijn. Dat zal u helpen de gebreken der heiligen te dragen en hen lief te hebben, want als het hart eenmaal vervuld is met de vertroosting des Almachtigen, „indien er enige troost is der liefde", zoals de apostel spreekt in Filipp. 2:1, dan zullen zij eensgezind zijn en dan zullen zij elkaar verdragen. Hij voegt er bij „naar Jezus Christus", dat is: naar Zijn voorbeeld en ook overeenkomstig Zijn gebod. Zo zegt hij in Gal. 6 : 2: „Draagt elkanders lasten en vervult alzo de wet van Christus." Zo beveelt Christus u „al" de heiligen lief te hebben, Joh. 13 : 34: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt."

Mozes gaf het gebod, dat een iegelijk zijn naaste moest liefhebben, hetzij Joden, hetzij Samaritanen, want alle mensen zijn door één en dezelfde God geschapen. Maar Christus heeft een nieuw gebod gegeven en daarvoor ook nieuwe beweegredenen. Eén daarvan is Zijn voorbeeld. Daarom staat er in 1 Joh. 2:8: „Wederom schrijf ik u een nieuw gebod; hetgeen waarachtig is (en dus als regel opgaat) in Hem (die ons het voorbeeld gegeven heeft), zij ook in u (Zijn volgelingen) waarachtig. Nu, toen Christus op aarde was, was al Zijn lust in de heiligen of beerlijken, Ps. 16 : 3.

Er is nog een andere nieuwe beweegreden, namelijk ons deelgenootschap aan en onze gemeenschap in Christus' bloed. In den beginne waren de mensen in één God, hun Schepper verenigd; zij waren uit enen bloede gemaakt, Hand. 17 : 26 en daarom behoorden zij elkander als mensen van hetzelfde geslacht lief te hebben. Maar de heiligen zijn allen uit Christus' bloed gemaakt en daarom zijn ze een uitverkoren geslacht en een koninklijk priesterdom. Bij allen stroomt er van Zijn bloed in hun aderen. Daarom wijst Hij ook een nieuwe weg der liefde aan. Hij heeft Zijn leven, ja Zichzelf en al Zijn heerlijkheid voor ons gegeven en daarom zegt Hij in Joh. 15 : 12, 13: „Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkerwijs Ik u liefgehad heb. Niemand heeft meer liefde dan deze, dat iemand zijn leven zet voor zijn vrienden."

Zo behoren wij te doen, als het om het geestelijk welzijn van onze broeders gaat, 1 Joh. 3 : 16. En daar Christus de heiligen afzonderde om ze zo, met die bijzondere liefde, lief te hebben en wél alle heiligen en ieder van hen, behoren wij dit dan niet na te volgen?

Het laatste, dat ik tot onze onderwijzing uit de woorden: *Liefde tot al de heiligen* opmerk is het volgende:

Deze woorden leefden in de harten der eerste christenen. Die liefde was het grote uitwendige teken en bewijs, dat iemand in Christus was. Dit blijkt daaruit, dat Paulus er zo vaak over spreekt in zijn brieven. Maar vooral onze Zaligmaker Christus Zelf stelde het tot een kenteken, Joh. 13 : 35: Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander.

Discipelen werden gekend door één of ander bijzonder kenmerk: Die van Johannes de Doper door hun sobere levenswijze, die van de Parizeeën door hun tradities of overleveringen van mensen. „Nu," zegt Christus tot Zijn discipelen, „Ik zal u ook een kenteken geven, waardoor gij door iedereen gekend wordt. Dit zullen niet de wonderen zijn. Ik zal u een groter teken geven: Hebt elkander lief. Laat die liefde onder u wonen, die U nergens anders in de wereld vindt. Dan zal Ik niet alleen weten, dat U de Mijnen zijt, en u niet alleen als de Mijnen erkennen, dan zult gij zelf niet alleen weten, dat U de Mijnen zijt, maar ook alle andere mensen zullen het weten."

Die liefde tot de heiligen in die eerste tijden was volgens Christus' profetie zodanig, dat zelfs de heidenen ze daardoor onderkenden. Tertullianus vermeldt, dat de heidenen gewoon waren van de ware christenen te zeggen: „Ziet, hoe lief zij elkander hebben. Ziet, hoe bereidwillig zij zijn voor elkaar te sterven," terwijl daarentegen van de heidenen gezegd moest worden, dat zij elkander haatten en geneigd waren elkander te doden.

TOEPASSING

Broeders, hoever is in onze tijd die geestesgesteldheid te zoeken. Hoe veroorzaakt een klein verschil van mening dat men elkaar streng gaat veroordelen en dat er in de harten van hen, die belijden Christenen te zijn en in de harten der heiligen verachting jegens elkaar gekoesterd wordt.

In Romeinen 14 bepleit de apostel verdraagzaamheid jegens de zwakken in het geloof en dat niet alleen aangaande enkel onverschillige zaken, maar ook in zaken van buitengewoon groot belang en gevolg, zoals aangaande de Joodse ceremoniële godsdienst: de een wilde ze in de kerk handhaven, omdat God ze eens ingesteld had en de ander niet. De een acht wel de ene dag boven de andere dag, maar de ander acht al de dagen gelijk, vers 5. Dit was geen onverschillige zaak.

Nochtans, zegt Paulus, neemt elkander aan, erkent elkander, want (vers 3) God heeft hem aangenomen. Hij is God s huisknecht. Jood en heiden, die in mening en praktijk verschilden, behoorden beiden tot hetzelfde huisgezin Gods, waarvan Christus genaamd is. Daarom moet U hem niet uitwerpen. Zelfs wilde de apostel volgens Rom. 14 vers 3 op deze grond niet, dat ze anderen veroordeelden om die meningen, die nochtans niet verhinderden dat ze ware dienstknechten van Christus bleven en ondanks welke de kracht der Godzaligheid in hen bleef.

“Die daar eet, verachte hem niet, die niet eet en die niet eet (die zich dus aan de ceremoniën hield) oordele hem niet, die daar eet, want God heeft hem aangenomen.” Dit laatste betekent: Aangenomen in Zijn genade en gunst, niettegenstaande die mening en die praktijk. Al zou hij in die dwaling sterven door gebrek aan overtuiging en zich daar nooit van bekeren, toch zou God hem zaligmaken. God neemt hem aan. Zal dan een onderdaan het op zich nemen hem te veroordelen en te verwerpen, als zijn Koning het niet doet? Wie zijt gij, die eens anderen huisknecht oordeelt? Rom. 14 vers 4. Uw mededienaars te veroordelen in zaken van deze aard is een inbreuk maken op

Gods eigen recht. Daarom mag noch de burgerlijke noch de kerkelijke overheid zich daarmee bemoeien. Niettegenstaande dit, is hij een even getrouwe dienstknecht van God als gij zijt. En wie zijt gij? Zijt gij de meerdere en hebt u de macht in handen? Dan nog bent u niet bevoegd in zaken van deze aard, waarin u verschilt, te oordelen. Wie zijt gij, die zich dat aanmatigt? Geeft Gode, wat Godes is en aan de overheid en de kerken, wat het hunne is. Maar, zal men zeggen, wij zouden hem ervoor willen bewaren in die dwaling te vallen. Laat God daarvoor zorgen, zegt Paulus. “Hij staat of hij valt zijn eigen heer”, vers 4. Deze zal wel rechtvaardig met hem handelen, zonder uw veroordeling van hem.

Tegenwerping: *Ja, zegt u, maar hij dwaalt en dat zal hem schaden en in gevaar brengen.*

Zeker niet wat zijn zaligheid betreft, zegt de apostel. Alle zonden, waarvoor iemand in de kerk veroordeeld moet worden zijn niet van die aard, dat hij, indien hij zich niet bekeert, niet zalig zal worden. Dit wordt in 1 Kor. 5 : 5 zijdelings en toch met kracht te kennen gegeven. Want hoewel gij, die dat tegenspreekt, door wrede zelfzucht geneigd zijt, om te veroordelen, wat met uw mening niet overeenkomt en waarvan gij meent, dat het met genade niet bestaan kan, toch zal hij vastgesteld worden. Dit zegt Paulus met beslistheid in Rom. 14 : 4: “Doch hij zal vastgesteld worden, want God is machtig hem vast te stellen.” Zodat een dwaling, die door onoverkomelijke onwetendheid ontstaat, hem, als hij overigens al de beginselen en praktijken, die nodig zijn tot zaligheid omhelst, niet in gevaar brengen.

Wat? Is er dan geen oorzaak en reden om hem onmiddellijk te verwerpen? Nee, zegt de apostel, neemt elkander desniettegenstaande aan. Laat hij, die daar eet (die dus sterk is) hem niet verachten, die niet eet en laat hij, die niet eet, hem niet oordelen, die daar eet, vers 3. Hier vindt U de regel om de vrede te bewaren. Nu, het is niet waarschijnlijk, dat deze mensen dadelijk daarop tot eensgezindheid gebracht werden, maar laat intussen toch deze regel benadrukt worden, dat men elkaar niet om zulke dingen veroordeeld. De één zal in dat opzicht dit geloven en een ander dat. Dit zal zo blijven tot aan het einde der wereld.

In Rom. 15 : 7 zegt Paulus: “Daarom neemt elkander aan, gelijk ook Christus ons aangenomen heeft, tot de heerlijkheid Gods.” Als het verschil alleen maar in die dingen bestaat, laat dan de kerken in de naam des Heeren ons allen behouden, als straks één hemel ons allen zal bevatten. Laat tenminste niemand het wagen aan de kinderen het brood der kinderen te onthouden, dat brood, dat Christus als Zijn laatste erfenis achtergelaten heeft voor allen, die Hij aangenomen heeft. Ja, zegt de apostel, tot de heerlijkheid Gods. Christus, zegt hij, heeft ons aangenomen tot heerlijkheid, nu de heiligen nog op aarde zijn met hun gebreken en verschillen, die ze met Hem en met elkaar kunnen hebben. Als Hij mensen tot heerlijkheid wil aannemen en wil, dat ze samen in de hemel zullen leven, dan mogen ze, als die verschillen hen nooit uit de hemel zullen sluiten, ook niet van het voedsel des hemels verstoken blijven. Dit zou geheel strijden met wat de apostel hier zegt: *Liefde tot al de heiligen.*

Vers 16: *Houd niet op voor u te danken, gedenkende uwer in mijn gebeden.*

In dit vers vinden we:

- a. twee dingen, die hij voor hen doet: *Hij bidt en dankt voor hen;*
- b. zijn volharding daarin: *Hij doet dat zonder ophouden.*

Paulus zelf was het middel van hun bekering geweest. Hand. 19. Hij was gewoon voor de gemeenten, die hij gesticht had, te bidden. Daarvan getuigen zijn brieven, zoals aan de Filippensen, hfdst. 1 : 3-4. Hoort hij daarna van hun volharding in geloof

en liefde en van hun wasdom daarin, dan vindt hij nog ruimer stof tot gebed en dankzegging.

1e. *In mijn gebeden.*

Hij bedoelt het persoonlijk gebed. Zo ook Filémon: “Uwer altijd gedachtig zijnde in mijn gebeden.” Niet dus alleen in zijn openbare gebeden in de gemeenten. *Uwer gedenkende*. Dit kan ook betekenen, dat hij melding van hen doet.

Opmerking 1:

Iemand in zijn gebeden gedenken is een bijzonder, inwendig werk van de Heilige Geest, die zo iemand, voor wie Hij wil, dat gebeden wordt, in de gedachten brengt. Melding doen van iemand, is het uitwendige werk, hij wordt bij name in het gebed genoemd. Zo zegt Paulus tegen de Filippensen 1:7: Omdat ik u in mijn hart houde. Daarom deed hij het gebed voor hen, vers 4. Om u in de praktijk hiervan aan te moedigen, weet dan, dat het bidden voor hen, die in uw hart zijn, omdat de Heilige Geest ze u in gedachtenis brengt, Gode zeer aangenaam is, want dit is de wil van de Heilige Geest, die ons in het gebed bestuurt. Zo bad de apostel niet alleen voor de gemeenten bij name, maar ook voor particuliere personen, zoals voor Filémon (: 4) en Timotheüs (Hoofdstuk 2 : 3).

Opmerking 2:

Merk op hoe ruim het hart van Paulus in zijn persoonlijke gebeden is. Hij droeg zorg voor al de gemeenten. Leest al zijn brieven en U zult zien, dat hij aan bijna iedere gemeente schrijft, dat hij voor hen bidt. Ook schrijft hij dit aan sommige particuliere personen, die hij op zijn hart droeg. En niet alleen hij, maar ook andere dienaren deden dit. Zo schrijft hij aan de Thessalonicensen (Hfdst. 1), ‘dat Timothéüs en Sylvanus hen gedachtig zijn in hun gebeden.’ Paulus leefde, naar mijn gevoelen, van alle heiligen het dichtst bij Christus en was ook in deze zaak Hem zeer nabij. Jezus Christus draagt in de hemel de namen van al de heiligen op Zijn hart, zoals de hogepriester en Hij doet voorbede voor hen. Paulus doet voorbede voor al de gemeenten en voor veel particuliere personen. Hij was hierin overvloedig bezig en bracht veel tijd door in persoonlijk gebed. O, bedenk dan eens hoe eeuwig ruim Christus' hart voor ons is in Zijn voorbede. Hij kent Zijn schapen bij name. Voor ieder, die door Hem tot God komt, doet Hij voorbede, zoals er geschreven staat, dat Hij eeuwig leeft om voor hen te bidden.

Opmerking 3:

De gedachtenis aan het uitnemend geloof en de uitnemende liefde in Christus of in gemeenten, behoort ons op te wekken God voor hen te danken en hunner te gedenken in onze gebeden. Bovendien is dit een aanmoediging voor iedere ware gelovige om nauw met God te wandelen. Dan zal God de harten van velen opwekken om voor hen te bidden en de Heilige Geest zal hen in gedachtenis brengen. Dit maakt Paulus tot een drangreden voor hemzelf, Hebr. 13 : 18: “Bidt voor ons.” Waarom? “Want wij vertrouwen, dat wij een goed geweten hebben, als die in alles eerlijk willen wandelen.” Aangezien wij in alle dingen een goed geweten hebben, wat het verleden betreft en wij dat in het toekomstige willen behouden, zult u niet vergeefs voor mij bidden. En in zijn brief aan Timothéüs schrijft hij aan hem, dat dit hem bewoog zonder ophouden voor hem te bidden: “Als ik gedenk aan uw tranen en uw ongeveinsd geloof.” Aan hen, die veel hebben, zal veel gegeven worden, ook door de gebeden van anderen voor hen. Wenst U dan, dat velen voor u bidden; dat God hen daartoe opwekt, wandel dan nauw met uw God.

2e. *Hij dankt voor hen.*

Door het gebed tonen wij onze afhankelijkheid van God, voor hetgeen ons ontbreekt. Door dankzegging keren wij ons tot God in erkenning voor wat wij reeds ontvangen hebben. Dankzegging vindt plaats voor geschonken weldaden en het gebed is een zoeken van God voor toekomstige weldaden.

a. Merk nu eerst het verband op. Vooraf had hij gezegd, dat God hen die vele weldaden gegeven had, tot prijs Zijner heerlijkheid. Het is, alsof hij gezegd had: Daar het doel van al de weldaden Gods is tot prijs Zijner heerlijkheid en daar ik deze lof Zijner heerlijkheid als het kostbaarste in mijn oog en hart heb en van uw geloof en liefde gehoord heb, houd ik niet op voor u te danken.

Broeders, de uitnemendste weg, waardoor wij in ons leven God kunnen verheerlijken is de dankbaarheid, Ps. 50 : 14 en 15. Vergeleken met vers 23: “Offert Gode dank en betaalt de Allerhoogste uw geloften. En roept mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren.” Dit eren nu is dankofferen. “Wie dankoffert, die zal Mij eren.”

b. Merkt op, zijn volharding in het bidden: *Ik houd niet op.* Hij bedoelt: In ieder gebed, telkens als ik ernstig bid. Ik houd niet op voor u te danken.

Zo ook in Fil. 1 : 4: “Ten allen tijd in al mijn gebed.” Als we een grote zegen van God begeren, houden we niet op te bidden, tot we een antwoord ontvangen. De gelijkenis in Lukas 18 : 1-8 leert ons dat.

Opmerking: Wij behoren bij het ontvangen van grote weldaden, hetzij wijzelf, hetzij anderen die ontvangen, God zonder ophouden en nog lang daarna te danken. Als u God zoekt voor een grote weldaad, dan houdt u niet op dit in uw gebeden te vermelden, maar u ziet ook, dat de apostel niet ophoudt te danken. Beide zijn tot verheerlijking van God. Naar uw gebeden, zijn uw weldaden. Aanhoudende vare gebeden zullen tenslotte aanhoudende en duurzame zegeningen doen afdalen. Anderzijds, als de zegeningen groot en duurzaam zijn, behoort u ook zonder ophouden te danken.

Gebed en dankzegging strekken zich even ver uit. Ze zijn beide plichten van het eerste gebod. Gods deugden zijn alle even groot en daarom behoren de plichten van het eerste gebod even groot te zijn. Het is een schande voor ons, dat we, als we lang en veel gebeden hebben om grote weldaden, voordat we ze ontvingen, we korte en kleine dankzeggingen tot God opzenden, als we ze ontvangen hebben. De heerlijkheid van God heeft én met het gebed én met de dankzegging te maken.

Als de ontvangen weldaden invloed hebben op de gehele levensloop van een mens, als hij er iedere dag het voordeel van geniet, behoort hij niet op te houden ze te gedenken en daarvoor dagelijks te danken. Zijn het weldaden, die bij een bepaalde gelegenheid geschonken worden, dan behoren die herdacht te worden, zoals men aan bepaalde verdrukkingen denkt. Men kan niet zeggen, dat een mens aan elke verdrukking aanhoudend moet denken. Hij moet onderwijs ontvangen uit de laatste verdrukking.

Zo is het ook met de weldaden en het dankzeggen. God geeft sommige weldaden in ons leven, nu op deze, dan weer op een andere tijd. De laatste weldaad nu behoren wij te gedenken, totdat God daarna nog een grotere weldaad schenkt. Alleen, als we door één of andere zeer grote verdrukking tot een plechtige boetedag geroepen worden door God, behoren wij zoveel in ons vermogen is de vroegere verdrukkingen in onze herinnering terug te roepen, opdat wij ons onder Gods ongenoegen, dat zoveel verdrukkingen zond, zullen verootmoedigen. Dit behoren we ook zo te doen als we door God voor grote weldaden tot een dankdag geroepen worden.

In 2 Tim. 1 : 3 schrijft Paulus aan Timothéüs, dat hij hem zonder ophouden gedachtig is in zijn gebeden dag en nacht. Dit kan betekenen 's morgens en 's avonds. Hoewel Daniël driemaal daags bad en anderen zevenmaal, waren de Joden gewoon het tweemaal per dag te doen. Dit kwam overeen met het morgen- en avondoffer, die een „gedurig" offer werden genoemd. Daarom mag men onder aanhoudend bidden verstaan het morgen- en avondgebed. Dit was ook de praktijk van Paulus, Hand. 26 : 7: “Tot welke belofte onze twaalf geslachten, gedurig nacht en dag God dienende, verhopende te komen.” Amen.